

*Tanácsok,
időszelvények,
érdekességek*

2017
III. negyedév

— III. negyedév —

1. MÁS NYELVEN SZERETNI

A félelemérzet, a fájdalom és a megtörtség olyasmí, amivel a bűn miatt naponta találkozunk. Mindannyian tapasztaltunk már az életünkben olyan dolgokat, amelyek nem voltak benne az életünk eredeti tervében. Amikor ilyesmi történik velünk, kételyek merülnek fel bennünk a világgal kapcsolatban. De mi a mi szerepünk, küldetésünk, és ami a legfontosabb: mi a mi felelősségünk? Amikor Krisztus a Földön járt, világosan kihangsúlyozta, hogy szolgálni jött a Földre (lásd: Márk 10,42-45). Ha azt mondjuk, hogy Ő a mi nagy Példaképünk, nem az embertársi szolgálat kellene-e, hogy legyen a mi nagy életcélünk? Nem az-e a feladatunk, hogy embertársainknál könnyítsünk a bűn következményein?

Az Isten iránti szeretet magába foglalja az embertársi szeretetet; az embertársi szeretet magába foglalja a szolgálatot.

Mit jelent szolgálni? Vajon a másoknak való szolgálat azt jelenti, hogy hetente szolgálunk a mobil konyhában, énekelünk az idősek otthonában, vagy misszionáriusként egy évet külföldön töltünk? Természetesen ezt is magába foglalja, a kérdés azonban sokkal mélyebb. A másoknak való szolgálat egyik módja annak, hogy Isten a mi segítségünkkel elérje az embereket. Az is szolgálat, amikor valakinek egyszerűen elmondjuk, hogy Jézus szereti őt. Sáfároként gazdálkodni kell azzal, amit Isten ránk bízott. Az embertársi szolgálatunk a kötelességünk részét képezi. Úgy volna jó, ha a szolgálat a természetünk részét képezné, azaz, ha úgy szolgálnánk, hogy azt észre se vennénk, illetve nem is gondolnánk rá. Teljesen belemerülni és szívvel-lélekkel részt venni a szolgálat munkájában – a szolgálat legjobb módja. Nem csak úgy szolgálunk az embertársainknak, hogy hozzájárulunk

a létszükségleteik kielégítéséhez, hanem úgy is, ha a lelki és a szellemi hiányait igyekszünk betölteni.

Mint Jézus...

„Krisztus nem takarékoskodott a szolgálattal”, írta Ellen White. „Nem órákkal mérte munkáját. Belevitte idejét, szívét, lelkét és erejét a munkába az emberiség áldására. Nehéz napokon át keményen dolgozott, és hosszú éjszakákon át leborulva kegyelemért és kitartásért imádkozott, hogy még nagyobb munkát tudjon végezni. Könyvek között, hangosan kiáltva, kérte, hogy Isten erősítse meg emberi természetét a ravasz ellenség álnok munkájának kivédéséhez, és hogy be tudja tölteni küldetését, az emberiség erkölcsi felemelését. Munkásainak ezt mondja: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek” (Ján 13:15).” (MH, 500)

A másoknak való szolgálás ötlete olykor nehéznek tűnhet, különösen, ha nem vagyunk biztosak benne, hogyan is kellene nekik szolgálunk. Ilyenkor fontos, hogy szem előtt tartsuk a szolgálás célját. Krisztus azt mondja, hogy „szolgáljunk”, és ha Ő van az életünk és a cselekedeteink középpontjában, akkor nincs semmi édesebb, mint megfogadni a szavát. Csakis az Üdvözítőnk iránti szeretet indíthat minket arra az igazi embertársi szolgálatra, amilyent látni szeretne. Csakis így fogjuk meghallani e drága szavakat: „... Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25,21).

2. SZOLGA, VAGY BARÁT, VAGY MINDKETTŐ?

Vajon Jézus szolgaként, vagy barátként tekint ránk? Az újtestamentumi írók számtalan helyen és módon adták a tudunkra, hogy Krisztus szolgáló vagyunk. Arról álmodunk, hogy Jézustól majd a következő szavakat fogjuk hallani: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25,21). Elfogadtuk tehát a szolgaszerepet, ha Jézusnak a következő szavait tükrözzük: „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg” (Máté 25,40). Az

Ige egyértelműen arról beszél, hogy szolgálak vagyunk. Azonban van egy igehely, amely bonyolítja a dolgokat: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek” (János ev. 15,14-15).

Ezzel a szavakkal Jézus barátságot hirdet, és a szoros együttműködést. Majd így folytatja: „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim. Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben” (János ev. 15,7-9).

„Belső munka”

Valamit megtanultunk Jézustól: már tudjuk, hogy Ő „belső munkát” végzett. A szolgálásra nem kényszeríthetjük önmagunkat, mert annak szívből kell jönnie. Jézus megvetette a mesterkéltdolgokat: „Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Máté 20,28). Ő valóban úgy élet, ahogy tanított. Barátaiként meghív bennünket, hogy mi is éljünk szolgálatos életet. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János ev. 15,13). „A barát” kész szolgálni, mert Jézus szeretetet ültetett az ő szívébe. Barát, vagy szolga, vagy mindkettő? Krisztussal együtt szolgálunk. Az Ő segítségével azt tesszük, amit Ő tett. Mivel Ő megbízik bennünk, elmondta nekünk mindazt, amit az Atyától hallott, és nem csak „szolgai” szolgálást, hanem baráti szolgálást vár el tőlünk.

3. VALÓBAN ELHISSZÜK, AMIT MONDANAK NEKÜNK?

Létezik olyan hit, amelyek tanulmányozására az emberek egész életüket odaszentelték; hit, amely körül vita folyik, mivel azt állítják, hogy magasztos és méltó arra, hogy áldozatot hozzanak érte, sőt, arra is, hogy meghaljanak érte.

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában,
mennynek és földnek Teremtőjében.
És Jézus Krisztusban,
az Ő egyszülött Fiában,
a mi Urunkban,
aki fogantatott Szentlélektől,
született Szűz Máriától,
szenvedett Poncius Pilátus alatt;
megfeszítették, meghalt és eltemették... harmadnapon feltámadt
a halottak közül...”

Az emberek néha betéve tudnak és mondanak szövegeket, mint amilyen a Hiszekegy, függetlenül attól, hogy hisznek, vagy nem hisznek.

A hit, az nem valamiféle hittartás. A hitről gondolkodva sokan megalkotják a véleményt, hogy Isten létezik, hogy a Szentírás igaz, hogy a szeretet a létező legnagyobb erény, stb.. Ám alapjába véve, a hit nem csupán bizonyos kijelentések egyszerű idézése. A hit a bizalmat is magába foglalja. Elismerjük, hogy mindnyájan szeretjük a biztosságot, amikor minden bizonyos és ismert, de ezt nem könnyű elérni. Valójában mindnyájan bölcsen felépített bizalomra vágyunk. A bizalom még a biztosságnál is jobb, mert tiszteletben tartja az egyén szabadságát, meg lehetővé teszi az előrehaladást és a meghittséget, amelyet egyedül nem tudnánk megvalósítani. Bizalom nélkül nincs meghittség.

A tanítványok szemlélték Jézust és megállapították – nekem tesszik, ahogy él, én is szeretnék úgy élni. És amikor meg akarták valósítani a dolgokat, amelyekre Jézus tanította őket, megértették, hogy ha magukra vonatkoztatják, akkor mindennek megtalálják az értelmét. A megbocsátás például sokkal jobb, mint a bosszú. A bőkezű osztogatás sokkal jobb, mint a felhalmozás. A tanítványok hinni kezdtek ezekben az igazságokban. S akkor a tanítványok növekedése és fejlődése így nézett ki: Először is megbíztak Jézusban, utána pedig hinni kezdtek neki. Elméjük lassan az Ő elméje szerint formálódott. Végül, Jézus megfeszítése, feltámadása és a Szentlélek elnyerése után a tanítványok megértették, hogy Jézus a világ Megváltója, hogy valóban az Isten ki nyilatkozódása, ezért életük végéig hittek benne.

Mi gyakran megpróbáljuk rávenni a embereket, hogy örökre higgyenek Jézusban, megpróbáljuk ráállítani őket a menny felé vezető

útra, nem tanítva meg őket az első lépésekre, hogy megismerjék Őt a saját, mindennapi életükben. A pszichológia szerint ez a módszer nem működik. Ez az állapot olyan embereket eredményez, akik azt mondják, hogy hisznek Jézusban, sőt, meg vannak győződve, hogy tényleg hisznek Benne, ellenben azt mutatják, hogy nem osztják az Ő ötleteit arról, hogyan is néznek ki a dolgok valójában, és hogyan működnek az életben. Ezért nem tudnak úgy élni, ahogy Jézus élne az ő helyükben. Nehéz úgy élni, ahogy Jézus élne, ha alapvetően nem osztjuk a véleményét arról, hogy is működnek a dolgok.

4. MEGTALÁLNI A BÉKESSÉGET

Sokan a saját egyházkultúránk ismerős kifejezésein nőttünk fel, ellenben sohasem álltunk meg, hogy elgondoljunk felettük, hogy mit is jelentenek. Vegyük például a Filippibeliékhez írt levél ismerős szövegét: „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7). Még ha meg is vallottuk a Krisztusba vetett hitünket, és kértük az Ő jelenlétét az életünkben, semmi sem garantálja, hogy életünk minden pillanatában élvezni fogjuk a békességet. Egyes keresztényeknek meg van ez a lelki békéjük, ellenben, jó lenne, ha mindenki, aki Krisztus nevéről neveztetik, legalább időnként megtapasztalna az életében ezt a békességet. „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Ján 14,27).

Pál megismerte e békesség titkát, a nyugalom megőrzésének a lehetőségét a különféle élethelyzetekben. Kijelentette: „Nem hogy az én szükölködésemre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenkiben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szükölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,11-13).

Békességre, elégedettségre vágytok? Feszültséget éreztek? Aggódatok-e olyan dolgok miatt, amelyeket nem tudtok ellenőrizni, amelyekre nem lehettek hatással? Depressziósak lesztek-e, ha a dolgok nem mennek úgy, ahogy elképzeltétek? Ha igen, akkor még nem értétek el a békességnek azt a szintjét, amelyet Isten kínált fel nektek.

Jó lenne kevésbé aggódni, kevésbé ideges és feszült lenni. Több örömré, boldogságra, békességre vágytok? Határozatok meg napi szinten egy időt, amelyet Istennel fogtok tölteni, és szenteljétek azt az Istennel való, bensőséges kapcsolat ápolására.

Lehet, hogy furcsán hangzik, de kezdetben az Istennek szentelt idő mennyisége fontosabb a minőségénél. Ha ti megadjátok Istennek az idő mennyiségét, akkor Ő hozzájárul a Vele eltöltött idő minőségéhez. Minőséget azonban a mennyiség nélkül ne is várjatok.

Azt akarja, hogy a Vele való közösség az emberek számára prioritás legyen. Hogy elég hosszú, megszakítás nélküli időt töltsenek Vele. Isten az Ő képmására teremtett bennünket, mindenek előtt azért, hogy a barátai legyünk. Hogyan lehetünk Isten barátai, ha nem úgy, hogy naponta időt szakítunk az ismerkedésre és a kapcsolatunk ápolására? És hogyan tudjuk Őt megismerni, ha nem töltünk elegendő minőségű időt Vele? Hogyan találunk elég időt? Az első lépés az, hogy felismerjük, hogy szükségünk van arra, hogy Vele időzzünk. Ha úgy gondoljátok, hogy nem szükséges időt tölteni Vele, akkor próbáljátok a kapcsolatokat az Ő szemszögéből megvizsgálni. A világ Alkotója, minden elfoglaltsága mellett, kész arra, hogy veletek időzzön, amikor csak szeretnétek. Hát ez nem hihetetlen? Nem csak, hogy időzni szeretne veletek, hanem azt pont akkor teszi, amikor nektek éppen megfelel. Készen áll és vár, remélve, hogy felkeresitek, s az időbeosztását a tiétekhez igazítja.

5. MEGÖREGEDNI

„Egy öregedő személy szemszögéből, az élet meglazulása és könnyed feladása olyasmi, ami az időseknél tönkreteszi a halhatatlanság illúzióját. A pszichikailag erősebb egyének, ha visszatekintenek eltelt életükre, mosolyogva emlékeznek minden eseményre és élethelyzetre. Amikor minden dolgot a maga helyére rakunk, eljön az ideje, amikor el kell fogadnunk az élet igazi okait”, mondja Henri J. M. Nouwen keresztényi író.

És melyek az élet igazi okai? Hát ez jó kérdés! A keresztény számára az öregedés időszaka lehet az utazásának az a része, amikor a mennyi világozóság felé emelkedik és nem a sötétség felé süllyed. „Mert én továbbra is Vele járok, míg csak az életemből és erőmből futja.” A

Krisztussal való járás egy igaz kaland, amelyben nem számít hány évek vagytok! Idős korban is élhettek Isten sáfárai és munkatársaiként, úgy élvezve az „életet” és a „tevékenykedést”, ahogy még soha.

„Sokan úgy vélik, hogy az élet a 65. életévükkel véget ér. Mások meg vannak győződve arról, hogy az élet még csak akkor kezdődik, mert akkor már semmi sem állíthatja meg őket. Michelangelo, a Szent Péter székesegyház freskóit 71 éves korában festette, a „Rondanini Pieta” elkészítésekor meg már majdnem 90 éves volt. Giuseppe Verdi közel 80 esztendő volt, amikor utolsó színpadi művét, a Falstaff című vígoperáját komponálta. Amikor Marc Chagall elkészítette a falfestményeket a New York-i Metropolitan Operának, már 77 éves volt. Thomas A. Edison az utolsó találmányát 81 éves korában szabadalmaztatta. Benjamin Franklin is közel ennyi éves volt, amikor befejezte az USA első Alkotmányának megírását.

Habár testi erejük megcsappant, olyan embereket látunk itt, akik a lelki vitalitás állapotában öregedtek meg. Felfedezték és rámutattak arra, hogy Isten dicsősége reggel mutatkozik meg, de este is velünk marad. Mindennek meg van a rendelt helye és a maga fénye.

Sok bibliai feljegyzést találunk arról, hogyan tette Isten tartalmassá az idősebb emberek életét, és adott az életüknek célt és értelmet. Nézzétek csak Mózes életét. A meghívás, hogy vezesse ki Izraelt a rabságból az Isten által megígért földre, úgy nyolcvan éves korában érkezett hozzá. Annak ellenére, hogy a saját gyengesége miatt nem végezhetett el teljességgel a feladatot, Isten megáldott őt az Ő dicső országába való csodálatos belépéssel (5Móz 34. fejezete).

Ábrahám 100 éves volt, de Sára se volt sokkal fiatalabb, amikor Izsák, az ígéret fia megszületett nekik. Keresztelő Jánosnak, az Úr útkészítőjének szülejéül Isten Zakariást és Erzsébetet választotta, akik már szintén idősek voltak (Lukács 1. fejezete). Simeon, az igaz és istenfélő ember, elnyerte a Szentlélek ígérését, hogy addig nem fog halált látni, amíg meg nem látja a világ Világosságát, az Úr Jézus Krisztust. A nyolcvanéves Anna prófétaasszony, aki sohasem lépett vissza a templomi szolgálatából, szintén ott volt tanúskodni, hogy a Megváltó eljött (Lukács 2. fejezete).

Az élet előestéjének is meg van a saját fénye. Bár a sötét, esti árnyak jelen vannak, de a szívetekben ott derenghet a hajnal, mert mi a világosság felé utazunk, és még csak most jön a legjobb.

6. AZ ISTENNEL KETTESBEN ELTÖLTÖTT IDŐ

Az ember élete az idő szakaszaiban zajlik. Függetlenül attól, hogy gyülekezeti szolgálatot, vagy személyes tevékenységet végzünk, életünk eseményei mindig egy meghatározott időközben történnek. Ez azt jelenti, hogy Istennek drága ajándékát nem fecsérelnhetjük el oly módon, ahogyan korunk embere teszi. Még a Bibliából ismert „bölcspredikátor” is megértette, hogy az élet minden pillanata milyen jelentőségteljes, amikor kijelentette, hogy „mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak” (Prédikátor 3,1).

Az Istennel kapcsolatos idő jelentőségéről a Szentírás kezdettől fogva világosan beszél, tehát a hetedik napról, azaz a szombatról, mint elkülönített időről, amikor Isten Ádámot és Évát megajándékozta a nyugalom élményével (1Móz 2,1-3).

Időt szakítani Istenre a mi mozgalmas életünk közepette keresztényi magatartásunkat illetőleg nem csak, hogy „helyes dolog”, hanem egyben az idővel való jó gazdálkodásunk mutatója, tehát hogy megadtuk Istennek az Őt megillető helyet az életünkben. Isten úgy véli, hogy az embernek szüksége van arra, hogy éljen, és arra, hogy újjáéledjen, felüdüljön. Megteremtette az „éjszakát”, amikor a teremtményei alvás által visszanyerhetik erőnlétüket, időt adva a testüknek arra, hogy elvégezhesse a megújulás, a felüdítés munkáját. De ami még ennél is fontosabb, Isten az Ő népével való közösség célja érdekében ugyancsak elkülönített egy időt, amikor még jobban megismerhetik Őt, mint Alkotójukat és Megváltójukat. Időt tölteni Istennel nem lehetőség csupán; a keresztény ember számára ez egy elengedhetetlenül fontos életszabály.

Jézus időt szakított

Krisztus értékes gyakorlattá tette az Istennel való közösség ápolását, mint a szolgálatra való elengedhetetlen felkészülést. Nyilvános szolgálatának nem csak a kezdeti szakaszában szakított időt az Atyával való közösségre, hanem az imaéletének a további szakaszaiban is (Lukács 9,18; 11,1). Ez az elkülönített idő jelentette az erejének titkát, amelyet palesztinai szolgálata alatt tanúsított.

A tanítványok időt szakítottak

Amikor a főpapok és írástudók afelől érdeklődtek, hogy az apostolok „micsoda hatalommal” gyógyították meg a templomnál kéregető nyomorék embert, Péter bátran kijelentette, hogy a názareti Jézus erejével tették (ApCsel 4,8-10). Amikor a templom felügyelői látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy „Jézussal voltak” (ApCsel 4,13). Az erő és bátorság a Jézussal összekötött élet eredménye. A tanítványok időt szakítottak az Istennel való közösség ápolására.

Te is szakítasz időt?

Ha Jézus szükségét érezte annak, hogy ápolja az Atyával való közösséget az élete és a szolgálata érdekében, ha a tanítványoknak is szükségük volt egy elkülönített időre, hogy igazán állhassanak az Ő Uruk előtt, és hihetetlen dolgokat tehessenek, akkor nem tartjátok-e bölcs dolognak azt, hogy Isten sáfáraiként és az Ő művének vezetőiként már ma időt szakítsunk a Vele való közösség ápolására?

7. HÁLÁS LELKÜLET

Lukács evangéliumában tíz olyan személyről olvasunk, akiket Jézus kigyógyított a bélpoklosságból. Mind a tíz meggyógyult, de csak egy, samáriabeli jött vissza, hogy megköszönje Jézusnak.

„Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?” (Lukács 17,17-18).

Tízen gyógyultak meg. Tíz ember kapta vissza az életét. Csak egyetlen személy fordult vissza, kilencen téves úton indultak el. Csak egyetlen személy tért vissza, hogy hálát adjon az Adományozónak a gyógyulás ajándékáért. Amikor ezt a történetet olvasom Jézusról és a leprás emberekről, felteszem magamnak a kérdést – hogyhogy az egyetlen hálás ember éppen samáriabeli volt? Talán pont az a tény, hogy samáriai volt, Jézus meg zsidó, tette őt tudatosabbá, hogy nagy kegyelemben részesült. Ha valamiből már túl sokat kaptatok, akkor háládatlanokká váltok. A hálaadás illúziója olyan, hogy jobban megéljük, ha új, igazán óhajtott dolgokat kapunk.

Hajlamosak vagyunk megtartani az eredményt a másokkal való összehasonlítás végett. Amikor például a gazdagságról van szó, hajlamosak vagyunk követni a Leon Fastinger pszichológus által megfogalmazott: „enyhe összehasonlítás” elvét. Folyamatosan összehasonlítjuk magunkat azokkal, akik egy kicsit jobbak, abban reménykedve, hogy elérhetjük az ő sikerszintjüket. Az ilyen felfogás eltávolít bennünket a hálás lelkülettől. Emellett elfordítja tekintetünket a szükségben levőkről, ezért nem is gondolunk arra, hogy megosszunk valamit másokkal.

A hálás lelkület Isten ajándéka. A hálátosság az a képesség, hogy az életet ajándékként tapasztaljuk meg. Tudatosan bennünk az öröm, az alázatosság, melynek folytán nagylelkűek leszünk. A hálás lelkület megszabadít bennünket az én-központúság tomlócétől. A hálátosság isteni ajándék, amely más áldásokat is magával hoz, mint amikor megengedjük az íz-érzékelő szervünknek, hogy élvezze a változatos ételek ajándékát. Hálás lelkület nélkül az életünk függősséggé alacsonyul, elégedetlenséggé és panaszkodássá, amink van, azt természetesen tartjuk, és mindig többet akarunk.

Talán nem rendelkezünk nagy gazdagsággal, mégis lehetünk gazdagok. Aki lélekben gazdag, az másként éli meg az életet. Hálát érez mindazért, amit kapott, s nem elégedetlenséget azért, amit nem kapott. Nem szorongva, hanem reménykedve tekint a jövő felé.

Áthágjuk a szabályt – az Isten akaratát – mert úgy hisszük, hogy a szabályok áthágásával győzhetünk, eredményesebbek lehetünk vagy legalább a fájdalmat elkerülhetjük. Amit nem látunk az az, hogy a szabályok áthágásával olyan emberekké válunk, akik nem látják be, hogy a hálás lelkület és a szív tisztasága az, ami megelégedést nyújt és tartós örömet eredményez.

Az életöröm nagy titka – a titok, amely valóban gazdagít bennünket – a hálás lelkület kifejezése, azaz a hálaadás. A hála rámutat arra, hogy akik az Ūrban gazdagok, azokat nem a gazdagság, hanem a Krisztussal való közösség gazdagít.

Pál apostol rájött, hogy több mindene van, mint amire valójában szüksége van, akár bővelkedve él, akár a börtönben sanyarog, s csakis azért, mert megszabadult az önző „kaparás” futószalagjától. Ti a hálás lelkületet ápoljátok, vagy az önzés futószalagja mellett álltok, és kapartok magatoknak?

8. MIT JELENT ISTENT DICSŐÍTENI?

A Webster szótárban a dicsőítés szónál ilyen meghatározást olvasunk: „Jóváhagyás, csodálat, csodálkozás szavakkal vagy cselekedetekkel való kifejezése”. Más jelentéssel: „istenség, uralkodó vagy hős lelkes magasztalása”.

Miért olyan nehéz dicsőíteni Istent? Hogyan kell megtanulni Istent magasztalni? Van néhány tényező, amely nehezíti a hálás lelkületet. Az egyik éppen az, hogy nem szoktuk meg a dicsőítést. A másik dolog, a dicsőítés magába foglalja, hogy Istent illeti meg az első hely, és ne folytonosan önmagunkra gondoljunk. Kivitelezhetetlen, hogy egyidejűleg önmagunkra gondolunk, miközben Istent dicsőítjük. Harmadszor, hogy dicsőíthessük Istent, változtatnunk kell az életritmusunkon. Időt kell szakítanunk arra, hogy elmélkedjünk Istenről és az Ő tetteiről. Röviden, a dicsőítés és a hála nem olyan dolog, amely természetszerűen árad ki belőlünk. Meg kell tanulnunk, hogyan dicsőíthetjük Istent. Az istendicsőítésnek életformáló ereje van. A dicsőítés segít levenni önmagunkról a tekintetünket és azonosítani Istent meg az Ő valóságát. Más szempontból tárja elénk az életet, és az isteni valóság fényébe helyez bennünket. A dicsőítés segít nekünk, hogy felismerjük Istent és az Ő képességét, hogy hatással legyen az életünkre. Emlékeztet minket arra, hogy Isten szeret bennünket és nagy érdeklődést tanúsít mindennapjaink részletei iránt.

A zsolnárokban sok istendicsőítésre szólító felhívást találunk. Belőlük megtanulhatjuk, hogyan kell Istent dicsőíteni, miközben számos témát kínál a hálaadásra. Az istendicsőítés és hálaadás alábbi kategóriái nekünk is a segítségünkre lehetnek:

- Köszönjük meg Istennek, hogy a Teremtőnk, Megváltónk, és Urunk.

- Magasztaljuk Istent az Ő jelleméért. Isten jelleme minden szempontból méltó arra, hogy dicsőítsük és magasztaljuk. Magasztalhatjuk az Ő szeretetét, jóságát, hatalmát, feddhetetlenségét, felségét, teljességét és minden más jellemvonását. Dicsérhetjük Őt minden tetteiért. Tehát mindazért, amit már megtett, azért is, amit most tesz meg azért is, amit megígért, hogy tenni fog.

Végül egy példa, hogyan dicsőíthetjük Istent:

„Dicsőítünk téged, Istenünk, mert királyok Királya és uraknak Ura vagy. Te vagy a mi Istenünk, és mi szeretnénk hálát és dicséretet adni Neked a te szeretetedért. Mielőtt megszülettünk, Te szeretted minket. A te szereteted új életre hívott el bennünket, így elfogadunk téged Urunknak. Magasztalunk, mert mindenknek Alkotója vagy. Bennünket is csodálatosan megformáltál és szívünket betöltötted a te szeretetteddel. Dicsőítünk, mert megváltottál minket. Örök életet adsz nekünk, s ebben bízva megváltozik múltunk, jelenünk és jövőnk. Méltó vagy a dicséretre a te irgalmadért és kegyelmedért. Dicsőítünk, mert meghívtál minket a Veled való közösségbe, és a trónod kívánod velünk megosztani. Jelenléteddel jobba teszed életünket, új alkalmat adva nekünk. Teljes szívvel és szájjal magasztalunk, és ma újból meghozzuk a döntést, hogy életünkkel neked szolgálunk. Fogadd el a hálánkat. Királyunk és Urunk, hadd dicsőítsen téged teljes lényünk, mert méltó vagy rá! Mindenkor Te vagy ami Istenünk, és napról napra vezetsz minket, hogy egykor majd örökre a Te szent nevedet magasztalhassuk.”

9. GONDOLATAINK IRÁNYÍTÁSA

Az ebéd előtti kézmosás egy jó szokás. De mi történik akkor, ha néha – valamilyen előre nem látott körülmények miatt – elfelejtünk, vagy nem tudunk kezet mosni? Valószínűleg semmi. A kézmosás csökkenti a fertőzésveszélyt, de nem ez az egyetlen módja a védekezésnek. Egy egészséges egyén immunrendszere gondoskodik arról, hogy számos csíra az emésztőrendszerünkben semlegesítve legyen. Azonban, a harag pillanatában kimondott durva szavak, a kéjsóvár és mohó gondolatok ragályos erkölcsi fertőzést válthatnak ki, amelyek sebet okozhatnak, tönkretelhetik a kapcsolatokat, vagy a teljes közösség kárára lehetnek. Az erkölcsileg igazolatlan gondolkodás és viselkedés az adott személy jellemzőségeit rontja. Erre gondolt Jézus, amikor azt mondta: „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzteti meg az embert” (Máté ev. 15,19-20). Ezt az elvet biztos útmutatóként alkalmazhatjuk, hogy megvédjen minket az erkölcstelenség nem kívánt következményeitől.

A gondolataink morális tartalmánál arra kell odafigyelnünk, hogy a mentális egészségünk részben a gondolataink feldolgozásától függ, azaz, a gondolkodásmódunktól, amely a mi választásunkon múlik. Amikor kényszerű, túlzott, terhelt az aggodás olyan dolgokkal, amelyek megtörténhetnek, vagy nem, amikor az egyén nem látja a megoldást, akkor a rögeszmés-kényszeres gondolkodást el kell vetni. Az önmagunkról való negatív gondolkodás egy másik példája: „azért vagyok ilyen, mert bántalmaztak az iskolában”, vagy „sohasem leszek képes beilleszkedni ebbe az új környezetbe”, vagy a jövőt illetően: „a jelenlegi pénzügyi válságunk sohasem fog megoldódni”. Ilyen gondolkodásmód figyelhető meg gyakran a depressziós és az obszesszív-kompulzív gondolkodásmódú egyéneknél. Ezért a lélekgyógyászok arra tanítják a pácienseiket, hogy kerüljék a „mindent vagy semmit” gondolkodásmódot, mint például: „ha nem vehetem feleségül Máriát, akkor meg se nősülök”, vagy „ha nem kapom meg azt a munkát, akkor biztosan tönkremegyek”, vagy „én vagyok az oka, hogy szerencsétlenül járt, mert éppen hozzám indult”.

A mentális egészségünk irányítóiként, mindent meg kell tennünk a téves, a negatív és a mérgező gondolatok kiküszöböléséért. Ugyanakkor, Isten segítségével, gondolkodjunk olyan dolgokon, amelyek pozitívan fogják táplálni elménket (lásd: Fil 4,8). Az emberek gyakran használják a fent említett tanácsadói stratégiát, habár a vallási stratégia jóval hatékonyabb lehet. Az imádkozás és az igeolvasás (különösen a Zsoltárok és a Példabeszédek könyvének az olvasása) kiváló módja a nem kívánt gondolatok elűzésének, a vigasz megelégedésének és a pozitív érzésáramlatok elősegítésének.

10. MIÉRT IMÁDKOZZAK?

Az ima egy kommunikációs csatorna, amely segítségével az emberiség kifejezi a törekvéseit, reményéseit, szükségleteit és vágyait. Hogy kommunikálhasson Istennel, az embernek szüksége van az imára. Isten kedveli, amikor az ember kifejezi a szíve vágyát, de különösen akkor örül, amikor az ember Őt Istenéül fogadja.

Az imával való visszaélés

A baj ott kezdődik, hogy szem elől tévesztjük az ima teológiai fogalmát, és ezt a kommunikációs csatornát az ember és nem az Isten szemszögéből kezdjük alkalmazni. Az ember kialakít egy – a jelen és az anyagiak által meghatározott – légkört, Isten viszont a jövő és a lelki valóság által kialakított légkörben nyilatkozik ki. Más szavakkal: mi mindig az „itt és most” alapon gondolkodunk, Isten viszont az Ő országát a távoli jövő, az örökkévalóság irányában vezeti. Jakab apostol világított rá erre, amikor kijelentette: „Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt” (Jak 4,3).

Okunk van imádkozni...

1. Mert napi szinten van szükségünk Isten kegyelmére, hogy szembenézhessünk mindennapi gondjainkkal és kísértéseinkkel. Isten nem hajthatja rá az embert a helyes út követésére. Ha valaki, mondjuk, tegnap Isten segítségét kérte, nem jelenti azt, hogy ma is ugyanolyan segítségre lesz szüksége. Ezért kell napi szinten elmondanunk Istennek a vágyainkat és érdekeltségünket, az isteni segítséget illetőleg, ahogy Isten is megállapodást kötött önmagával és az univerzummal, hogy mindent, minden alkalommal pontosan elvégez. A jó és a rossz közötti végső összetűzésben elismerik, hogy az indokai helyesek voltak, mivel lehetővé tették az ember számára, hogy összehasonlítsa magát a jóval és a rosszal.

2. Mert a legnagyobb változás, amelynek be kellene következni a „szív megváltozása” (az elme, az élet, a szokás és a cselekedetek). Erre a változásra akkor kerülhet sor, ha Istent személyesen keressük fel. Ellen White a maga módján ezt így fejezte ki: „A szív megváltozására van szükség, amit egyedül akkor érhetünk el, ha személyesen folyamodunk Istenhez áldásért és erőért, valamint ha buzgón imádkozunk azért, hogy kegyelme ránk áradhasson és jellemünk átalakuljon” (Prayer, p. 9). A gondolatok és érzések átfogó átalakulása annyira szükséges az egész életre vonatkozólag, hogy a mi Urunk azt mondta Nikodémusnak: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Ján 3,3). Ezt azt jelenti, hogy ha nem alakult át az életünk, akkor Isten országa és egyben az örök élet nélkül maradunk. Ez a lelki cél összhangban áll az Isten számára fontos valósággal. Az anyagi javaknak, mint amilyen a ház, az

autó, a rang, a bankszámla, meg van a maga helyük az ember életében, és helyesen fel tudjuk őket használni, ha összehangolódtunk Isten akaratával. Ő örök javunkat akarja, habár azt sem vonja kétségbe, hogy ebben az ideiglenes világban az anyagiakra is szükségünk van.

Imádkozzunk naponta azért, hogy Isten kegyelme napi szinten kiáradhasson az emberekre, és hogy erőt nyerjünk tőle a jellemünknek, az isteni példa szerint való átalakulásához.

11. A LÉLEK SZABADSÁGA

„Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsesé teszi az együgyűt“ (Zsolt 19,7).

A Törvény megeleveníti a lelket? Mi talán azt mondanánk, hogy fordítva van: a Törvény elnyomja a lelket. Az igazság az, hogy a szabályokra szükség van valamely társadalmi közösség megmaradásáért, habár úgy nézzük, hogy egy minimális számon maradjunk velük, amelyre viszont azért van szükség, hogy megvédje az ártatlan embereket a bajtól. Miért gondolná valaki azt, hogy a lélek élvezettel követi a Törvényszabályokat? Létezhet valamilyen, számunkra nem igazán nyilvánvaló kapcsolat a lélek és a Törvény között? A lélek szabadságra vágyik, ám a lélek szabadsága valamivel bonyolultabb, mint feltételezzük.

Van egy olyan elképzelés, hogy a szabadság két úton érkezhessen, azaz kétféle szabadság van. Van külső korlátok nélküli szabadság, (külső korlát, amikor valaki meg mondja nekünk, hogy mit kell csinálnunk). Ezt úgy is mondhatjuk, hogy szabadok valamitől. De létezik egy másfajta szabadság is, amelyet úgy nevezhetünk, hogy „szabadok valamire”. Például szabad vagyok úgy élni, ahogy Isten előlátta, szabad vagyok olyan emberré válni, amilyen lenni szeretnék. Ezt jelenti a „szabadok valamire” kifejezés.

Nem kell szakértőnek lenned ahhoz, hogy felismerd, hogy bizonyos fajta szabadság a kultúránknak az a törekvése, hogy megszabaduljon a külső korlátoktól. Mondjátok valakinek, hogy valamit nem tud megtenni, és ő megtalálja a módját, hogy megtegye. A külső korlátoktól való szabadulás mindnyájunk kihívása, de nem hiszem, hogy ez lenne a lélek szabadsága.

Szabadságotokat nem csupán a külső korlátok korlátozzák. Létezik még egy érdekes korlátozás. Szabadságotokat korlátozhatja még a belső valóság, amely a belső megtörtség, gyengeség és megosztottság képe. Boldog, örömteli, derülátó életmódra vágytok, de ebben nem tudtok eredményesek lenni. Szeretnétek többé nem kiabálni a gyerekeitekre. Szeretnétek olyan személy lenni, aki végre ellenőrzése alatt tudja tartani a haragot, szeretnétek önzetlenek lenni, de nem megy. Nem vagytok szabadok. A belső szabadság az, ami hiányzik nektek, s ez a belső szabadsághiány sokkal embertelenebb, szomorúbb, mint bármely külső korlát. A belső szabadság mindennél értékesebb. Ez a „lélek szabadsága”.

Amikor az akaratumk az étvágy rabja, amikor a gondolataink tele vannak megvalósulatlan vágyakkal, amikor az érzelmeink a saját életfeltételeink rabjai, amikor a testi szokásaink ellentétesek a vallott értékekkel – a lélek nem lehet szabad. A lelkünk csak úgy lehet szabad a személyiségünk minden szintjén, ha kiegyensúlyozott. A lélek számára szükséges szabadság az, amely hozzájárul ahhoz, hogy teljes életet élhessünk.

Hogyan szerezhető meg a lélek szabadsága? Ez a szabadság nagy iróniája! Az igazi szabadság csak megadással érhető el. A megadás nem egy népszerű konceptus. Ellentétben áll mindazzal, amiről azt hittük, hogy a szabadságot jelenti. Háborút se megadással nyernek. Láttatok-e már olyan futballcsapatot, amely a világbajnokság döntőmérkőzését feladta? Mégis, a megadás az egyetlen módja a lélek szabadságának. Ha szabaddá akarjátok tenni a lelketeket, akkor ismerjétek el, hogy létezik egy – számotokra felállított – isteni rend. Nem vagytok a világmindenség központja, sem a sorsotok ura. Létezik Isten, s ez nem ti vagytok. A szabadság akkor érkezik, amikor elfogadjátok az életetekben Isten igazi világrendjét és benne a saját helyeteket. Ezért is figyelhető meg a Szentírásban az erős összefüggés az Isten Törvénye és a lélek szabadsága között. A zsoldtáríró mondta: „És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindörökké. És tágas téren (más fordításokban: szabadon) járok, mert a te határozataidat keresem” (Zsoltár 119,44-45). Isten Törvénye nem azért adatott, hogy rákényszerítsen minket a szabályok listájának tiszteletben tartására, hanem hogy a lelkünk szabadon élvezhesse Isten áldásainak teljességét.

12. AZ ÖRÖM ÉS A BOLDOGSÁG KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉG

A boldogság olyan tapasztalaton alapul, amely külső hatásokra keletkezik. Például, eljegyezni valakit a házasság előtt kiválthatja bennünk a boldogság érzetét. Másfelől, a boldogság hajlamos arra, hogy „eltűnjön”, amikor eltűnik a külső hatás. Például, amikor a jegyben járó személy az eljegyzést követően összetöri a drága autóját, az előző, szép boldogság-tapasztalat eltűnik az új, kellemetlen tapasztalat miatt. Az Új Testamentum a boldogság megjelölésére használt szót legalább ötvenszer említi. Ebből ötször fordították „boldogságnak”, negyvenötöszer pedig „áldás”-nak (ez a szám a különféle bibliafordításokban eltérő lehet).

Másfelől az öröm a belső „jóléten” vagy várhatóan jó állapoton alapul. A felső példát folytatva a jegyespár lehet gyakran elégedetlen. Az életkörülményeik, a nézeteltéréseik kellemetlen érzések, de ennek ellenére a legtöbb jegyespár azt fogja mondani, hogy az idő nagy részében örülnek, mert össze fognak házasodni. Az általuk megtapasztalt öröm nem a jelenlegi körülményektől függ. Az Új Testamentumban több száz helyen találunk meglegedésre utaló, elégedettséget kifejező szavakat.

A leghatásosabb igehely erre vonatkozólag a Szentírásban: „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek” (Jak 1,2). A különféle kísértések bizonyára nem vezethetnek a boldogsághoz, de a keresztyének számára azt lett mondva, hogy ekkor okuk van örülni. Az öröm és a meglegedés okáról a rá következő két versben olvasunk bővebben: „Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül” (Jak 1,3,4). Az itt említett meglegedés nem a kísértésekre vonatkozik, hanem az eredményre, amelyre a kísértés segítségével eljut az ember.

A Szentírás még a Filippi levélben is beszél az örömről. Pál apostol ezt a levelet a római börtönben való tartózkodása idején írta, amely biztosan nem lehetett egy örömteljes hely. Ezt a levelet örömének kifejezésével nyitja: „Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésemben, mindenkor minden én könyörgésemben mindentekért nagy örömmel könyörögvén, mivelhogy részt vettetek az evan-

gélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1,3-6). Ő nem azt mondta, hogy boldog, mert a körülmények, amelyek között volt, nem hasonlítottak a boldogságra, hanem örömmel imádkozott, az isteni tevékenység eredményének reménységében. Kijelenti, hogy némelyek a prédikálásukkal Pálnak szándékoztak ártani, de mindettől eltekintve „... mit mondjak? Csak-hogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikálnak: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok” (Fil 1,18). Pál tovább bátorítja a filippibelieket olyan kapcsolat kialakítására Istennel, amely örömet hoz a számukra.

Világos tehát, hogy a Szentírás az örömet az Istennel való kapcsolatunkkal hozza összefüggésbe, nem a helyzettel, amelyben pillanatnyilag találtatunk. A boldogság jó dolog, ám az öröm még jobb. A boldogság mulandó, mert körülményfüggő, de a Krisztusban való öröm örökös jellegű.

13. AZ ÖRÖMTELJES KERESZTÉNYI ÉLET MEGTAPASZTALÁSA

Az öröm a Szentlélek gyümölcse (Gal 5,22-23), a keresztyén számára azonban gyakran elérhetetlennek látszik. Mielőtt megnézzük, hogyan juthatunk el az örömhöz a keresztyéni életünkben, először is el kell fogadnunk, hogy az öröm nem függ a körülményektől. Az öröm tulajdonképpen nem gátolja meg a negatív érzelmek átélését. Az öröm az egy mélyen gyökerező boldogságérzet mindazokért, amit Isten tett és tesz. Az öröm kifejezésére használt görög szó a kegyelem kifejezésére használt görög szóra hasonlít. S valóban, az öröm az Isten kegyelmi ajándéka. Hogyan tudjuk tehát elfogadni és átélni az öröm ajándékát?

Sokféleképpen, fontos hogy miként szemléljük a dolgokat. Ha elgondolkodunk azon, mit tett értünk Isten, akkor általában hálával és örömmel reagálunk. Ha életünk nehéz körülményeire és a csalódásainkra gondolunk, az elégedetlenség a természetes válaszunk. Ez nem jelenti azt, hogy nem ismerjük el az élet nehézségeit, vagy azok elma-

radását. Helyette elismerjük, hogy mindent Isten ellenőríz, és hogy szeret bennünket.

Ha kifejezzük aggódásunkat, ám ugyanakkor Isten jóságára emlékezünk, mentesülünk a terhünktől. Átéltethetjük az örömet, ha a terhünket Jézusra bízunk. Ő segít nekünk, sőt, a teher legnagyobb részét Ő hordozza. Ha megértjük, hogy gondja van ránk, és hogy Vele győzhünk, akkor a nehézségek közepette is megtapasztalhatjuk az örömet.

Pál apostolnak is kijutott a bajokból (2Kor 11,23-27). Mégis az öröm témájáról beszélt, különösen a Filippibeliekhez intézett levelében. „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéstegekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,4-7).

De hadd olvassuk tovább. Pál apostol így folytatja: „Továbbá, Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok” (Fil 4:8). Miután imát intéztünk Istenhez, megőrizzük a mennyei perspektívát. Gondolkodjunk hát mindazokról, amik csak igazak tisztességesek, igazságosak, tiszták, kedvesek, jó hírűek. S akkor többé nem foglalkozunk a bánatunkkal, hanem Isten jóságával, szépségével, amely elárasztja az életünket.

Ima és megfelelő szemlélet mellett, az Istennel való közösségből örömet merítünk. Közösségre teremtettünk, ezt a teremtésből is megállapíthatjuk, amikor Ádám mellé Isten megteremtette Évát, Pál apostol írásaiban pedig az egyházat, mint a hívők test(ület)ét (Róm 12,3-13). A keresztyények arra hívtak, hogy bátorítsák egymást (Zsid 3,13); (1Thess 5,11). A barátainkkal a fájdalmas és a boldog pillanatainkat is megoszthatjuk (Róma 12,15).

14. ÖRÖM AZ ÚRBAN... ÉS BENNEM?

Az ember számára vonatkozó isteni terv központjában az öröm van. A Biblia nem csak az általános örömszükségletünkről beszél, hanem arról a különös örömről is, amely az Istennek való közösségünkől származik. Miután Jézus megtanította a tanítványait az engedelmesség fontosságára, beszélt nekik a céljáról, hogy betöltse őket örömmel, de nem akármilyen örömmel, hanem teljes örömmel.

A Biblia az örömet nem választási lehetőségként kínálja. Az öröm: utasítás. Az öröm hiánya (a szomorúság) szinte bűn, amelyet általában a vallásos emberek hajlamosak kimutatni. Olyan bűn, amelyet leginkább a gyülekezetekben tűrnek meg.

Mi nagyon alábecsültük az öröm szükségességét. Nehémiás így szólt a gyászoló közösséghez: „E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjete és ne sírjatok, (...) menjete, egyetek kövért és igyatok édest és küldjete belőle részt annak, akinek semmi nem készített, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjate, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek” (Neh 8,9-10).

Az öröm hatalom és erő. Hiánya gyengeséget okoz. Az öröm az Isten alapvető jellemvonása. Örök öröm a sorsa. Isten a világegyetem legörömteljesebb lénye. Istennek a teremtéssel az volt a célja, hogy a teremtményei az Ő örömét tükrözzék. A zsoltáros beszél a napról, amely olyan „mint egy vőlegény, aki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát”. Ez nem csak egy ábrázolás, hanem Isten kiapadhatatlan örömének kifejezése az élet és annak megértése miatt, hogy élni jó. Mint az Ő képmására megalkotott lények, arra hívtunk, hogy ezt az isteni örömet tükrözzük az életünkben.

Ti is örülhettek. Isten segítségével ez valóban elérhető. A Biblia írói nem mondták volna, ha nem lenne lehetséges. Ám, az öröm az egy megtanult, elsajátított művészet. Vállalnotok kell a felelősséget a saját örömetökért. A ti örömetekért TI feleltek – nem a szüleitek, a házastársatok, a gyermeketek.

A zsoltáráköltő mondta: „Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!” „Ez az Úr napja.” Ez az a nap, amelyet Isten teremtett, az a nap, amikor a Krisztus halála megváltott minket. Ha meg akarjuk tudni, mi az igazi öröm, akkor előbb Istent kell megismernünk. Tegyük meg még ma!

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra